

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.05.1998, sp. zn. 23 Cdo 291/98, ECLI:CZ:NS:1998:23.CDO.291.1998.1

Číslo: 38/1999

Právní věta: Usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu účastníka na doplnění rozsudku výrokem o části předmětu řízení (§ 166 o. s. ř.), není usnesením ve věci samé.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.05.1998

Spisová značka: 23 Cdo 291/98

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozhodnutí soudu

Předpisy: 99/1963 Sb. § 166
§ 238 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením z 29. 8. 1997 potvrdil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze 14. 1. 1997, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně J. Š. na doplnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 z 30. 3. 1995, č. j. 6 C 346/91-91, o část předmětu řízení - o vydání tovární budovy na pozemku parc. č. 4078/4 a kotelny na pozemku parc. č. 4078/6 v katastrálním území P.- S.

Usnesení odvolacího soudu napadli žalobci dovoláním, jehož přípustnost dovozují z ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř., a co do správnosti napadeného rozhodnutí prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. vytýkají odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení rozsahu žalobního návrhu.

Nejvyšší soud svým usnesením dovolání odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) - po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnými subjekty (účastníky řízení), řádně zastoupenými advokátem a že splňuje formální i obsahové náležitosti podání takového druhu (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, 2 o. s. ř.) - dospěl k závěru,

že dovolání není v dané věci přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Občanský soudní řád upravuje přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu v ustanoveních § 237 odst. 1, § 238a a v § 239 o. s. ř.

Dovolání proti usnesení odvolacího soudu je v první řadě přípustné (a současně důvodné) tehdy, jestliže řízení je postiženo vadami taxativně uvedenými v § 237 odst. 1 o. s. ř., které způsobují tzv. zmatečnost rozhodnutí odvolacího soudu. K těmto vadám přihlíží dovolací soud – je-li dovolání podáno včas a k tomu oprávněnými subjekty – z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.). Existenci vad řízení uvedených v § 237 odst. 1 o. s. ř. dovolatelé netvrdí a ani z obsahu spisu tyto vady nevyplývají.

Usnesení odvolacího soudu je rozhodnutím potvrzujícím, takže je vyloučeno přípustnost dovolání vyvozovat z § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř., a danou věc nelze podřadit ani § 238a odst. 1 písm. b) až f) o. s. ř.

Pokud připouští ustanovení § 239 odst. 1 a 2 o. s. ř. za splnění zákonných podmínek dovolání proti usnesení odvolacího soudu, činí tak pouze ve vztahu k usnesením, kterými bylo rozhodnuto ve věci samé. V projednávaném případě dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu účastníka na doplnění rozsudku (§ 166 o. s. ř.), není usnesením ve věci samé, nýbrž rozhodnutím procesní povahy, jehož smyslem je napravit pochybení tehdy, nerozhodl-li soud o celém předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti. Výsledek úvahy soudu, zda rozsudek doplní, nemá ve sporném řízení povahu rozhodování o právním sporu mezi účastníky, jehož předmětem je nárok uplatněný žalobou, nýbrž jde o posouzení správnosti postupu soudu v tom směru, zda jeho rozhodnutí vyčerpalo předmět řízení, popřípadě obsáhlo akcesorické výroky. O přípustnosti dovolání tedy nelze uvažovat ani v intencích ustanovení § 239 o. s. ř., nehledě k tomu, že ze strany žalobců nebyl vůbec učiněn návrh na vyslovení přípustnosti dovolání ve smyslu § 239 odst. 2 o. s. ř.

Za dané procesní situace, kdy nejsou splněny předpoklady přípustnosti dovolání upravené v § 237 odst. 1, § 238a odst. 1 a § 239 o. s. ř., nezbylo dovolacímu soudu než podle § 243b odst. 4, věty první, ve spojení s § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dovolání žalobců jako nepřípustné bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) odmítnout, aniž se jím mohl zabývat z pohledu uplatněného dovolacího důvodu.